

Розділ перший,

у якому читач знайомиться з Суперагентом Грицем Мамаєм і стає свідком зустрічі нашого героя з таємничою незнайомкою

Суперагент Гриць Мамай сидів у своєму кабінеті в позі лотоса. Його вольове обличчя випромінювало впевненість. То була впевненість у самому собі. Гриць щойно скінчив робити ранковий комплекс йогівських вправ, і кожен його м'яз сповнився життєвої снаги — прани. Мозок працював чітко й блискавично.

Зненацька Суперагент 000 почув у голові приємний баритон. То був його внутрішній голос:

— Грицю, сьогодні на тебе чекає важлива робота. Ти здійсниш три героїчні вчинки й переможеш страшного ворога.

Раптом двері Грицевого кабінету рвучко розчахнулися. На порозі стояла дівчина неймовірної вроди. У її блакитних, немов ранкове небо, очах світився розпач. Дівчина ступила кілька кроків до кабінету.

— Шніцель!¹ — прошепотіла вона і, мов підкошена, почала падати на барвистий

---

¹Шніцель (*призабуте*) — тонка відбивна чи посічена котлета.

гуцульський килим, яким була встелена підлога кабінету. Однак прекрасна незнайомка не встигла торкнутися підлоги. В уламок секунди Суперагент Гриць Мамай опинився біля зомлілої красуні. Він підхопив її на льоту й обережно поклав у шкіряне крісло.

«Вага — 57 кг 30 г, зріст — 170 см. Розмір ноги — 37», — подумки зазначив Гриць і відчув, як у його серці розквітає квітка палкого кохання до незнайомої блондинки.

Розділ другий,

де чарівна блондинка, отямившись, розповідає про страшну подію, що сталася цього ранку в лабораторії її батька

Гриць кілька разів ніжно, але рішуче лягнув незнайомку по щоках. Вії дівчини затріпотіли. Очі розплющились. По щоках скотилися дві чисті, наче вранішня роса, сльозини.

— Люба дівчино! Хто вас скривдив?

— Шніцель! — знову прошепотіла незнайомка зблідлими вустами.

— Ви зголодніли! — здогадався Гриць.

Легким порухом правиці він відчинив дверцята холодильника, витяг звідти свіжого шніцеля та поклав його до мікрохвильовки. У кабінеті поширилися пахощі смаженого м'яса.

Але незнайомка заперечливо похитала головою.

— Шніцель! — утретє повторила вона. — Так звуть мого kota.

— Kota? — Гриць здивовано звів брови.

«Невже внутрішній голос обманув мене? Невже вся справа обмежиться зникненням домашньої тварини?» — подумки питав себе Суперагент.

— Шніцель — це Швидкісний Новий Інтуїтивний Цільовий Еволюційний Локатор. Його створив мій батько — винахідник і учений Петро Байда.

— То ви Зореслава, дочка геніального винахідника Петра Байди? — здогадався Суперагент.

У його очах крім любові засвітилися глибока повага й захват.

— Учора я бачив по телевізору інтерв'ю з ним та з його вихованцем і колегою крокодилем Кирилом.

З очей дівчини знову потекли гіркі сльози. Вона витягла з торбинки дві чорні шнурівки й простягла їх Грицеві.

— Ось усе, що залишилося від тата... Сьогодні вранці, коли я зайшла до лабораторії, то побачила страшну картину. Крокодил Кирило доїдав мого бідолашного тата і плакав. На підлозі стояла ціла калюжа крокодилячих сліз, і в ній плавали ці шнурівки. Татові італійські черевики Кирило зжер також...

Розділ третій,

у якому Суперагент 000 починає діяти і влучним пострілом зупиняє вбивць

— Ходімо! — рішуче сказав Гриць.

Він витяг із шухляди стола свій улюблений револьвер 38-го калібру і сховав його у внутрішню кишеню скромної шкіряної куртки, з якою не розлучався ніколи. За мить він та його нова знайома сіли в червоне феррарі, що його подарував Грицеві вдячний клієнт, і з шаленою швидкістю помчали вулицями міста.

«Нас переслідують!» — несподівано озвався внутрішній голос.